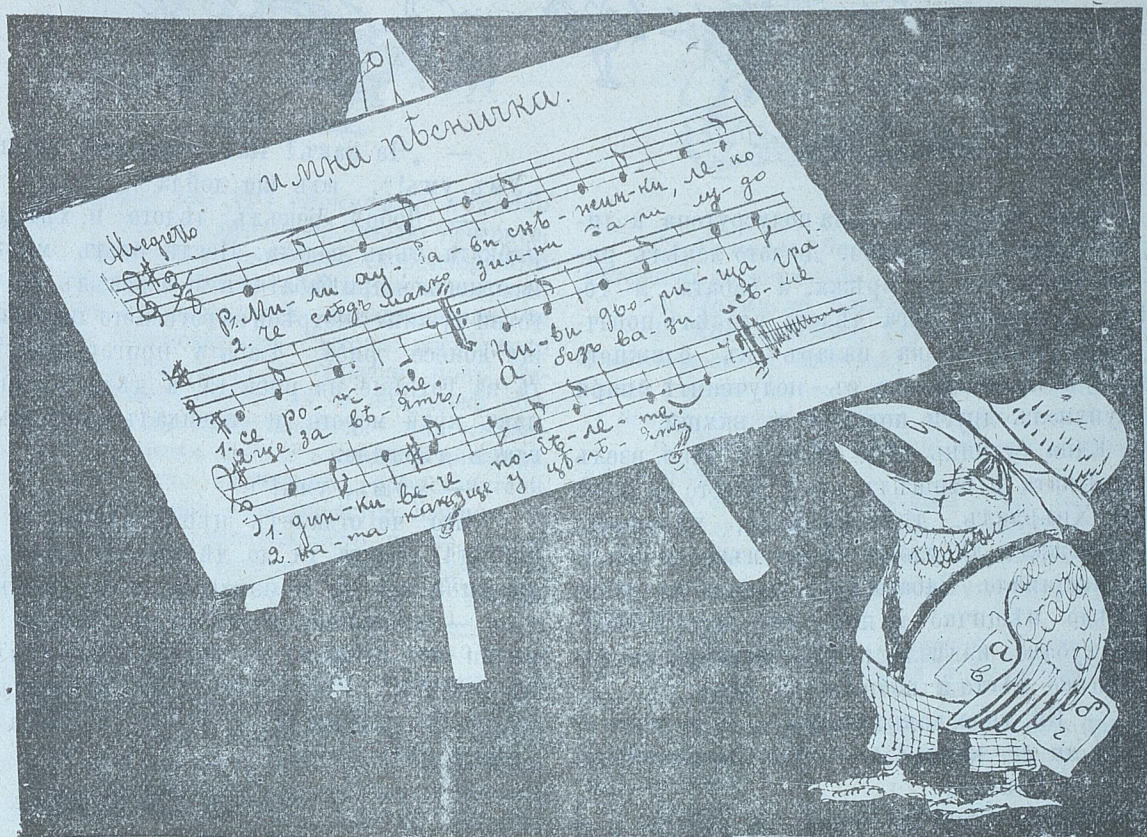

Рисунок отъ Фаустина Манолова — Хасково.

ДА ПОПЪЕМЪ СЪ ЧАВЧЕТО!

ДЪДО СТОЯНЪ И ХИРАТА ЛИСИЦА.

Една сутринъ дѣдо Стоянъ, като си взелъ брадвичката и торбата съ топла пита и сирене, отишелъ въ близката горичка да нарѣже малко дърва. Стигналъ дѣдо Стоянъ въ гората, оставилъ подъ едно дърво брадвата и торбата и седналъ да си отпочине и изпуши една луличка тютюнь. Като си отпочиналъ добръ, той станалъ, взелъ брадвичката и тръгналъ да избира по-сухи дърва за рѣзване. Туку що пристяпилъ нѣколко крачки, дѣдо Стоянъ се стрѣсналъ изведнажъ: „Какво ли е това?“ извиква дѣдо Стоянъ. Като се приближилъ малко, вижда задъ хроста се свила една лисица. Подритналъ я съ кракътъ нѣколко пѣти, но тя се не мръдвала. Увѣренъ, че лисицата е умрѣла, взима и я довлича до дървото: „Хубавъ кожухъ за бабата,“ си казалъ той, па взелъ брадвичката и отишълъ навхтрѣ въ гората да рѣже

дърва.

Кума Лиса това и чакала. Ти се била прѣсторила на умрѣла и скропла плана на торбата.

Захваналъ дѣдо да рѣже дърва, а кума Лиса станала, поозърнала се нагорѣ — надолѣ, па като видѣла, че нѣма никой наоколо, грабва торбата и хайде въ хрсталака.

Като понарѣзалъ малко дърва, дѣдо Стоянъ слѣзналъ да си похапне малко. Но какво да види? Подъ дървото нито торба имало, нито лисица. Чудилъ се дѣдо, какво да прави, ядосвалъ се, най-послѣ гурилъ рѣцѣ въ джебове и си тръгналъ за дома.

А хитрата кума Лиса, като се нахранила добръ съ топлата пита и сиренето, слѣзнала подъ горичката и гледала, какъ дѣдо Стоянъ се ядосвалъ, та отъ ядове си забравилъ и брадвичката, когато си тръгналъ.

Разказва: Б. Н. Жаблянски,
у-къ IV отд., Радомиръ.